

Dragi absolvenți, stimați părinți, colegi și invitați

Încep prin a-mi exprima regretul că nu pot participa în carne, oase și cravată la festivitatea de astăzi. Și mai tare regret faptul că nu pot să mă implic fără cravată la petrecerea de după. Pe de altă parte, mărturisesc că perspectiva de a vorbi unui auditoriu atât de numeros și de distins m-ar fi emoționat mai tare decât împrejurarea actuală de a mă adresa în scris. Chiar dacă ultima varianta e mai puțin agreabila, este, fără doar și poate, mai îngăduitoare față de prestația mea oratorică.

Câtă vreme am fost profesor mi-au plăcut festivitățile, îndeosebi acele care îi aveau drept protagoniști pe elevi. Prospețimea juvenilă împachetată în haine oficiale, bujorii din obraji și aplombul din priviri, nervozitatea mâinilor și calmul aparent al vocii mi s-au părut de fiecare dată irezistibile. Dragi foști elevi și viitori studenți, vă rog să mă credeți pe cuvânt : festivitatea de absolvire a liceului este cea mai frumoasă dintre toate ceremoniile posibile, cu excepția uneia oficiate de preot. Mă refer, firește la botez, unde singurul stres este legat de ciupelile admirative ale invitatelor de vârsta a treia.

N-am să încurajez spunându-vă că, dacă școala vi s-a părut grea ca o piatră de moară, facultatea o să vă pară ușoară precum fulgul de porumb. Facultatea e și mai grea. E suficient să comparați clădirea universității cu aceea a școlii ca să vă dați seama de diferența de greutate. Inșă atât școala, cât și facultatea sunt, în ciuda greutății lor, frumoase. Și mă refer la semnificația lor pentru viața voastră. Aceste paralelipede supradimensionate sunt trepte ale devenirii voastre profesionale și, îndrăznesc să sper, umane. S-a spus pe bună dreptate că meseria cea mai grea din lume este aceea de om. Vă doresc să rămâneți oameni în ciuda eșecurilor și succeselor profesionale, financiare și sentimentale.

Și pentru că a venit vorba de sentimente aș dori să mă adresez exclusiv elevilor clasei a XII-a C. A fost o plăcere și o onoare să vă fiu diriginte chiar dacă numai o bucată de vreme. Țin să precizez că nu voi sunteți motivul plecării mele (așa cum ați putea crede), ci băieții mei, cărora încerc să le asigur un viitor cât mai bun. Un astfel de viitor vă urez și vouă oriunde veți vrea să îl construiți. Aș fi dorit ca, la ceas de depărțire, să strâng mâna băieților clasei și să le îmbrățisez pe fete. Astfel de gesturi sunt mai grăitoare decât o mie de cuvinte meșteșugite.

Un filosof spunea că lucrul cel mai ușor este să dai sfaturi. Mie mi se pare cel mai ieftin. E destul de dificil să dau sfaturi unor tineri atât de inteligenți cum sunteți voi. Totuși, iată sfaturile unui diriginte către fiii și fiicele lui didactice:

Să nu vă considerați niciodată suficient de învățați, încât să încetați să mai învățați. Iar cel mai bun învățător e viața. Eu și colegii mei suntem doar profesori.

Trăiți-vă viața frumos și o să rămâneți frumoși și tineri toată viața.

La bună și călduroasă revedere!